

TÜMÖRLERİN DOĞASI

Caroline Markolin, Ph.D.

Şubat 1979'da, o zamanlar Münih, Almanya'daki bir onkoloji kliniğinin baş dahiliyecisi olan Dr. Ryke Geerd Hamer, olağanüstü bir bilimsel yolculuğa çıkmıştı. Bütün bedensel süreçlerin beyin tarafından kontrol ediliyor olmasına dayanarak, tüm kanser hastalarının beyin taramalarını analiz etmeye ve hastaların kişisel öyküleriyle karşılaştırmaya başladı. Bu yeni yaklaşımı harekete geçiren şey, Dr. Hamer'ın kendisine oğlu Dirk'ün Aralık 1978'deki trajik ölümünden kısa süre sonra kanser teşhisi konulmasıydı.

Dr. Hamer'ın keşfettiği şey sarsıcıydı. Beklenmedik bir duygusal gerginlik yaşadığımızda, "çatışma şokunun" tam da deneyimlenen belli sıkıntıyla uğraşmaya programlanmış olan beyin bölgesinde bir darbe oluştuğunu buldu. Dr. Hamer, 40.000 den fazla vaka çalışmasından beynin, beyin taramasında görünebilir olan bu darbeyi yaşadığında, etkilenmiş olan beyin bölgesi tarafından kontrol edilen organ veya dokunun da tepki verdiğini tespit etmiştir. Tam olarak çatışmanın doğasına bağlı olarak, organ ya hücre çoğalmasıyla, yani tümör büyümesi ile veya doku kaybıyla tepki vermektedir.

Örneğin akciğer kanserini ele alalım. Akciğerlerimiz solunumumuzu ve dolayısıyla bedenimizin oksijen ihtiyacını sağlayıp düzenleyen milyonlarca akciğer alveolü (minicik hava torbacıkları) içerir. Dr. Hamer bu alveol hücreleriyle bağlantılı olan çatışma tipinin bir "ölüm korkusu çatışması" olduğunu farketmiştir, çünkü biyolojik terimlerle ölüm paniği, nefes alamamaya eşittir. Ölüm-korkusu yaşandığı anda, örneğin bir "ölüm hükmü" ile bağdaştırılan bir kanser teşhisi nedeniyle, alveol hücreleri bir akciğer tümörü oluşturmak üzere derhal çoğalmaya başlar. Bu tümör, ölüm-korkusu çatışması aktif olduğu sürece büyümeye devam edecektir. Geleneksel bakışın tersine, akciğer hücrelerinin çoğalması anlamsız bir süreç değildir. Aslında çok net bir biyolojik amaca, şöyle ki; organizmanın hayatta kalma şansını optimuma getirebilmek için akciğerlerin kapasitesini geliştirmeye hizmet eder. Dr. Hamer bir insanın ancak beynin bağlantılı bölgesinde, beklenmeyen "ölüm-korkusu"na dair darbe nedeniyle, beyin taramasında keskin bir hedef halka oluşumu gösterdiğinde akciğer kanseri geliştirdiğini kesinlikle tesbit etmiştir.

İyileşme yalnızca çatışmanın çözümünden sonra gerçekleşebileceği için, GNM orjinal çatışmanın tesbitine ve çözümlenmesine odaklanır. Herşeyden çok korku ve panikten uzak bir ortam yaratmak çok önemlidir çünkü böylece yeni çatışma şokları tehlikesi olmaksızın iyileşme süreci tamamlanabilir. İyileşme fazı boyunca, bütün organizma bir tamir ve yenilenme dönemi geçirir. Akciğer kanseri durumunda, ölüm-korkusu çatışması çözüldüğü anda, örneğin umutla ve cesaretle ve hepsinden çok kanserin biyolojik anlamının anlaşılması yoluyla, tümör büyümesi durur. İyileşme fazı sırasında tümör, evrimsel süreç boyunca sadece bunu yapmak için eğitilmiş uzmanlar tarafından paçalanır. Akciğer dokusu açısından, şimdi gereksiz hale gelen hücreleri ayrıştırıp çözülmek için tüberküler bakteriler faaliyete geçer. Tümörün kalıntıları öksürükle dışarı atılır. Bu yüzden balgam genellikle kanla karışık tüberküler salgı içerir. Bu durum klinik olarak akciğer tüberkülozu olarak adlandırılır. Eğer ortamda bu yararlı bakteriler aşırı antibiyotik kullanımı nedeniyle bulunmamaktaysa, tümör kapsülleşir ve yerinde kalır. Daha sonra bir rutin muayene sırasında bu zararsız nodül ortaya çıkarılır ve olasılıkla yeni bir teşhis şokunu tetikler.

Akciğer kanserinin iyileşme süreci için burada anlatılanlar, Dr. Hamer'ın bulgularına göre yemek borusu, kolon, rektum, böbrek, karaciğer, prostat, rahim veya meme bezi kanserleri için de aynı şekilde geçerlidir. Yine Dr. Hamer'ın binlerce vakaya dayanarak tesbit ettiği üzere, her bir kanser, biyolojik olarak belirli bir tipteki çatışmayla bağlantılıdır.

Akciğer, kolon, yemek borusu, karaciğer, böbrekler veya meme bezi gibi eski beyin (beyin sapı ve beyincik) tarafından kontrol edilen organlar çatışma-aktif fazı boyunca tümör büyümesi yaratırken, yumurtalıklar ve testisler, rahim ağzı, bronşlar, gırtlak, kemikler veya lenf nodları gibi Yeni Beyin (serebrum) tarafından yönetilen organlar için tam tersi söz konusudur. Bu organlar çatışmalara örneğin yumurtalık veya testis nekrozlarında görüldüğü gibi doku kaybı ile tepki verirler ve yine doku değişimi tesadüfen olmamakta, çok belirgin bir biyolojik sebeple gerçekleşmektedir. Bağlantılı çatışma çözüldüğü anda, aktif stres fazı boyunca ülserasyon yoluyla kaybedilen dokular, şimdi yeniden doldurulmakta ve yeni hücrelerle yenilenmektedir. Burada örneğin pek çok tipteki sarkomanın yanısıra yumurtalık ve testis tümörleri, rahim ağzı kanseri, bronşiyal veya gırtlak karsinomu ve lenfoma görürüz. Geleneksel tıp standartlarına göre, bu kanserler gerçekte iyileşiyor olan tümörler olmasına ve iyileşme fazının tamamlanması süresince küçülecek olmalarına rağmen, kötü huylu kitleler olarak değerlendirilir.

İlk kez GNM, kanserli kitleleri embriyoloji ve evrim bilimine dayanarak sınıflandıran biyolojik ölçütleri sunmuştur. Dr. Hamer'ın bulguları; neden belirli beden hücrelerinin ansızın çoğalmaya başladığını, neden beden belli bir bölgesinde bir tümörün büyüdüğünü, tümör büyümesini hangi belli çatışmaların kışkırttığını, tümörün beyin hangi kısmı tarafından kontrol edildiğini ve her bir kanser tipi için hangi tedavi yaklaşımının uygulanabilir olduğunu açıklamaktadır. İyileşme fazı sırasında tamir sürecinin bir parçası olarak büyüyen bir tümörün, çatışma-aktif fazı süresince hayatta kalma savaşında doğal bir tepki olarak büyüyen bir tümörden nitelik olarak tamamen farklı olduğunu öğreniyoruz. Yalnızca kanserli kitleye takılı kalan ve her hastalığın iki fazı olduğunu fark etmekte başarısız olan standart tıp, kanserleri kemoterapi, radyasyon veya ameliyatla kontrol altına alınmazsa organizmayı er geç öldürecek çılgınlar olarak tanımlamaktadır. Bu dogmatik bakış nedeniyle "kanser" kelimesinin kendisi umutsuzluk, korku ve çaresizliğin eş anlamlısı haline gelmiştir.

Kanserin sebebi, gelişimi ve iyileşme sürecini belirleyen doğal biyolojik yasalara dayanarak, yıkıcı kanser hücreleri doktrini artık daha fazla sürdürülemez. Dr. Hamer'ın geniş kapsamlı araştırmaları, tümörlerin "kötü huylu" ya da "iyi huylu" olarak standart sınıflandırılmasının gereksiz olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla, doğada herhangi bir kötü huyluluğun barınmadığını bize hatırlatmakta. Doğa her zaman amaç-yönelimli çalışır ve Doğanın en büyük gücü, kendi bekasını güvenceye almaktır. Bazen unutmuş görünsek de biz insanlar Doğanın bir parçası olduğumuz için, Doğa daima bizim ve yavrularımızın hayatta kalmasını sağlama almaya çalışmaktadır.

Çeviren: Nermin Uyar

Kaynak: www.LearningGNM.com